

**Jubilæum Sæculare Ecclesiæ Catholicæ Per Septendecim
Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala**

Per Septendecim Sæcula Militantis & Triumphantis Contra Idololatriam,
tyrannos, hæreses, schismata, errores, & scandala ; Ex Annalibus
Ecclesiasticis collectum Pro Xenio Oblatum Academicæ Sodalitati
Dominorum B. Mariæ Virginis Annunciatæ Herbipoli, Anno ...

Herbipoli, 1699

Decas I. Ab anno 400. ad annum 410.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-64743](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-64743)

SÆCULUM QUINTUM.

Continens res in Ecclesia memo-
rabiles, quæ contigerunt ab anno
400. ad annum Christi 500.

DECAS I.

✱ Ab anno 400. ad annum 410. ✱

401. **S**ANCTUS Porphyrius Gazæ Episco-
pus & Joannes Cæsariensis Metro-
polititanus navigârunt ambo simul Constan-
tinopolim ut impetrarent apud Arcadium
subversionem templi Marnæi (erat id fa-
num Jovis Gazæ famosissimum,) & totius
gentilitatis extirpationem, quod etiam
impetrarunt in gratiam pueri Theodosii
recens baptizati : Eudoxiâ, cui Porphy-
rius felicem partum masculæ prolis vatici-
natus erat, piâ fraude huic negotio faven-
te. Cùm enim parvulus Theodosius a
baptisterio ad palatium regiâ pompâ por-
taretur, libellum supplicem Præsules por-
rexerunt, cui infans elato nonnihil capite
annuere visus est, manum scilicet suppo-
nente

nente & occultè caput attollente eo, qui ferebat charum & nobile pignus speratæ diu & auspicatæ felicitatis. Quæ res ab Arcadio ut cœleste quoddam omen credita facilem eum reddidit ad edictum expediendum non tantùm de templi Marnæi sed omnium fanorum demolitione: Quem in finem missus Cynegius cùm copiis qui Marnæum disturbaret. Contigit tunc, ut cùm clausum ab idoli sacrificulis templum à Christianis aperiri non posset, puer septennis repente exclamans Syriacâ primò patriâ linguâ (postea verò, ut appareret ipsum DEO movente & suggerente loqui) Græca tam ipsi, quàm omnibus loci incolis penitus ignotâ, modo planè extraordinario iusserit templum comburi, & eius loco basilicam in formam crucis ædificari, quod etiam sumptibus Eudoxiæ magnificè factum est, frementibus licèt gentilibus & sacerdotibus fani in furorem actis.

Huic Gazensi causæ favit tantùm consilio Chrysostronus, opere autem ipso prodesse non potuit, propter Eudoxiam animo acerbè averfam, quòd à Chrysostrono reprehensa esset de viduæ Theognosti cuiusdam vinea, quàm Imperatrix injustè ademisset, & reddere noluit. Ob quam causam

fam

sam à sancto Antistite etiam ingressa ecclesie prohibebatur, Addunt quidam, etiam viduam Alexandrinam ab eadem vexatam & Theodoricum insidiis appetitum propter divitias, quas S. Præsul in pauperes distribui curaverat, quibus percita mulier non tantum se commotam in Chrysostomum, sed etiam furiosam demonstravit.

Moritur S. Martinus Episcopus Turo-nensis, ante & post mortem miraculis clarus.

(402.) Chrysostomus & Theophilus Alexandrinus dissident inter se, semina dissidii spargentibus Monachis Origenistis, qui desperantes se (multum licet laborante & mediante Chrysostomo) posse flectere suum Episcopum Theophilum, à quo Ægypto expulsi sunt, libellum obtulerunt Arcadio aded criminationibus plenum, ut de vita ipsius ageretur. Crediderunt aliqui id factum connivente Chrysostomo: quam ob causam accersitus est Constantinopolim Theophilus, & vix non caput ejus in discrimen adductum, atque inde odium ejus in Chrysostomum, quo Eudoxia atrociter usa est.

Eandem ob causam venit eodem tempore Epiphanius Constantinopolim, & lapidem omnem movit, ut Chrysostomus
damna-

damnaret libros Origenis. Nec diu ibi commoratus brevi inde discessit, iratus tam Eudoxiæ, quam Chrysofostomo: illi quidem, quod non potuerit eam acrius accendere contra Origenistas; huic autem, quod eisdem favere visus esset; In qua sanctorum virorum contentione factus est uterque vates alteri: mortem Chrysofostomus. Epihanio eodem anno, antequam Cyprum attingeret, prædixit; Epihanius autem Joanni imminens exilium, ambo fatidici nimis vera vaticinati sunt.

• S. Anastasius Romanus Pontifex migravit ex hac vita, cui Innocentius Albanus Innocentii filius successus est. Dissidium quoque ortum est inter Presbyteros & Diaconos non Romæ tantum sed passim in ecclesiis, quod inde ortum, quia Diaconi ceperunt spernere Presbyteros & elato supercilio se se illis præferre; Presbyteri econtra à vulgo veluti vilipendi, & Diaconis post haberi. Cum enim bonorum ecclesiæ administratio esset penes Diaconos, hæ plus cum populo ex officio conversabantur, unde & plus reverentiæ & obsequiis exhibebatur, quam Presbyteris. Ex quo contigit & illud ecclesiasticæ disciplinæ, & ordini ac præcipuè statui sacerdotali non mediocre detrimentum, ut si

Dia-

Diaconi in Presbyteratûs ordinem ab Episcopis elevari deberent, Ecclesiæ necessitate & Presbyterorum penuriâ id exigente, multi propterea conquererentur, quòd per hoc viderentur non tam proventi ad majora, quàm ad inferiora demitti & degradari. Cui malo sæpius in Ecclesia repullulanti pluribus in conciliis, ac præcipuè in synodo Romana, in concilio Arlatensi & Andegavensi remedium adhibitum, & in radice exscindenda strenuè laboratum est.

✱(403.)✱ Chrysostronus in concione acerbè exagitat mulieres, & cum exordium sumpisset ab illo Regum 3. cap. 16. *Congregate ad me Sacerdotes dedecoris, qui comedunt mensam Jezabel* hæc tanquam de se dicta essent Eudoxia interpretata, quæ tunc Severianum Cabalensem, Antiochum Ptolemaidis & Acacium Bœrensem Episcopum adversarios conjuratos Chrysostroni Constantinopoli alebat, exilium eidem machinata, in hunc finem Chalcedone in suburbio, loco ad *Quercum* dicto à Theophilo Alexandrino cum triginta sex Episcopis adversæ factionis conciliabulum instituit, in quo Chrysostronus iniquè de 40. criminibus accusatus, cum comparere nollet, causatus legitimum concilium & judicium

cium non esset, ipse tanquam contumax Imperatoris decreto, Eudoxiâ fortissimè stimulante, militum manu sub vesperum in navim violenter coniectus Prenetum Bythinæ emporium ingenti populi lamentatione & planctu deportatus est. Verùm ingenti mox terræ motu facto unde Imperatoris cubiculi concussi pars magna concidit, populo insuper ad seditionem vergente, quamprimùm plurimis nunciis missis in urbem revocatus est, funalibusque & cereis accensis in reducis honorem, & Bosphoro linitibus cooperto exceptus est, tantâ pompâ & gaudio, ut non ab exilio sed à victoria redire videretur.

Celebratur Concilium Generale Carthagine contra Donatistas.

Alaricus cum ingenti exercitu Gothorum irruit in Italiam, Romam dirèpturus, sed ad Pollentiam urbem Liguriæ per Stiliconem magnâ clade afficitur, quâ penitus deletus, imò & barbarus Rex captus esset, nisi proditor, ipse Stilico perfidiosè illum elabi permisisset, jam de Filii sui imperio quàm de republica, sollicitior, cum tamen utrumque perdiderit.

(404.) Romæ exhibentur iterum in Ludis sæcularibus vetita pridem à Christianis Imperatoribus gladiatorum spectaculaque

O

laquæ

quæ ut impediret Telemachus quidam monachus divino æstuans Spiritu in circum gladiatorum per copiosum populum intrepidus se intulit ad ludos cruentos disturbandum, sed à furentibus spectatoribus lapidibus obrutus est, qui ideo in Martyrū numero tabulis ecclesiasticis infertus legitur, Honorius autem novo edito ejusmodi superstiosa spectacula in perpetuum prohibuit, quem fraudulenter Gentiles ad permittendos ludos induxerunt.

Ludi celebrantur Constantinopoli statuâ argenteâ Eudoxiæ hunc in finem erectâ super columnâ porphyrepticam prope ecclesiam, quam insolentiam uti & impietatem (quâ Simulacrum Eudoxiæ velut Cybeles idolum superstitionis ritibus per provincias deferebatur) graviter in concione ad populum Chrysostronus reprehendens, Eudoxiæ furores aliquamdiu doloso sub cinere latentes resuscitavit, quæ protinus accersitis Constantinopolim omnibus Episcopis, Chrysostrono contrariis, curavit eum denuo in conciliabulo malignantium accusari, quod expulsus sententiâ concilii Chalcedone ad *Quercum* habitum sine concilii auctoritate rediisset. Excipiebat ille quidem id ab Arianis statutum, aliud

aliunde autem se à 31. Episcopis absolutum esse, sed prævaluerunt apud Arcadium adversarii, ut ille imperaret Chrysofomo ab Ecclesia facessere: non cessit autem his minis & mandatis Pastor fidelis, obtendens, ecclesiam sibi à Deo non Imperatore concessam esse. Pridie ergo Paschatis cum baptismum publicè celebraturus procederet, jussu Arcadii milites immixti omnia tumultibus & cædibus miscerent, adeò ut ecclesia à barbaris occupata putaretur. Æstus furoris tantus fuit ut ipsum baptismum effuso sanguine fidelium vulneratorum, imò etiam Christi sanguine, qui tunc temporis sub speciebus vini in calice Eucharistico asservari solebat, vestes militum aspergerentur. Chrysofomus inter hæc ad unicum sibi relictum confugium ad Romanum Pontificem legitimum actionum suarum judicem appellavit, missaque quatuor Episcoporum legatione ad Innocentium Summum Pontificem (quod idem Arcadius quoque fecerat ut significaret Pontifici, quæ in synodo adversus Chrysofomum statuta erant) domi suæ se continuit, factione autem adversariorum Episcoporum apud Imperatorem prævalente, antequam Româ responsum daretur, Vinculus à militibus abductus,

ductus, & ad Cucufum oppidum Armeniam minorem inter & Ciliciam translatus est, ibidemque omni benevolentia ab Episcopo & fidelibus exceptus locum à natura asperum præsentia sua nobilitavit. Fatores autem ejus Joannitæ appellati diè posthæc vexati, Romam ad Innocentium confugerunt, qui monuit Honorium Imperatorem tunc in Occidente, ut ad fratrem scriberet, jussitque in causa Chrysofomi ab Orientalibus & Occidentalibus Episcopis Thessalonicæ synodum celebrari.

Statim à Joannis egressu ignis divinitus ex ejus throno exiliens meridie in altum assurgens, totam basilicam incendit, & ab ea disjunctum senatus palatium cum multis ædificiis, per medium populum innoxie transfiliens concremavit, servatâ mirabiliter ædiculâ in qua sacra vasa conservabantur, ne calumniæ sacræ suppellectilis quasi à Joanne furtim ablatae in absentem torqueri posset. Dira deinde quæstio per præfectum ethnicum habita de Joannis fautoribus, tanquam incendii auctoribus, ut etiam infantes quidam cruciarentur, sed aliud elici non potuit, quam divinam Nemesis has flammæ magni piaculi ultrices immisisse. Accidit quoque aliud gravius malum, grando enim inusitatae magnitudinis

Armeni-
anslatus
ab Epi-
a natura
Fau-
lati dire
centium
um Im-
fratrem
fofthomi
Epifco-
rari.
ivinitus
in altum
lit, & ab
um mul-
innoxie
abiliter
bantur,
quasi a
m tor-
per pre-
nis fau-
ous, ut
tur, sed
am Ne-
ultrices
gravius
agnitu-
dinis

dinis Constantinopolim lapidavit, & qua-
triduo post obiit Eudoxia cum in utero
ejus fætus immortuus computruiffet. Lo-
culus ejus mortualis cui cadaver impositum
erat, continuo motu visus est agitari, in
signum terrificum, quod ipsa in sanctissi-
mum virum Episcopos armasset, & tantos
in Ecclesia motus concitasset.

Chrysofthomo in Episcopatum successus est
Arsacius Ecclesiæ Constantinopolitanæ Pres-
byter, vir ut ait Palladius quem pisce facun-
dia & cantu ranæ superârunt, & factum id
videtur magno & occulto Dei judicio, ut in
locum facundissimi viri succederet homo
imperitus & sacrarum exercitationum
prorsus ignarus.

Contigit hoc anno disputatio S. Augu-
stini cum Felice Manichæo, in qua victus
Felix suam ejuravit hæresin, & multis ut
idem facerent exemplo præluxit. Unde
etiam Hippone hæc secta penitus extin-
cta est.

✽(405.)✽ Episcopi Italiæ Honorium
compellunt precibus, ut fratri suo Arcadio
scribat, ejusque auxilio synodus Thessa-
lonicæ celebretur, & Joannis causa ter-
minetur, quæ Orientem & Occidentem su-
spensum & distractum tenebat.

Incipit se detegere hæresiarcha Pela-
gius

gius Monachus, qui diu sub ovina pelle lupus ecclesiæ delituit.

HÆRESIS PELAGII.

Pelagius Monachus Anglus & Voluptarius hæresiarcha sequentes errores docuit.

1. Hominem naturalibus arbitrii sui viribus mereri posse vitam æternam absque gratia DEI quâ de re cum argueretur à fratribus, dogma suum sic lenivit, ut diceret dari gratiam, non quasi ad hunc effectum consequendum necessariam. sed ad eum tantum facilius obtinendum.
2. Persuadebat suis posse absque divina gratia omnia DEI præcepta servari.
3. Illam DEI gratiam, sine qua nihil boni agere possumus, ajebat Pelagius sitam non esse nisi in libero arbitrio, quod nullis suis præcedentibus meritis ab illo accepit nostra natura, ad hoc tantum ipso Deo adjuvante per suam legem atque doctrinam, ut discamus, quæ sperare & quæ facere debeamus. Quæ temeraria doctrina pugnat manifestè cum verbis Christi Joan. 15. Sine me nihil potestis facere.
4. Censebat gratiam Dei, per quam à peccato liberamur, nobis secundum merita nostra concedi, qui fuit error manifestâ contradictione seipsum refutans, siquidem gratia illa esset prima & non prima.
5. Pelagius putabat justorum vitam esse in hoc mundo ab omnibus peccatis immunem.

6. Charitatem arbitrabatur non esse donum DEI, scientiam autem maxime, quamvis S. Paulus aperte dicat, scientiam sine charitate tantum inflare.

7. Orationem credebat prorsus inutilem esse ad impetrandam peccatoribus conversionem, vel fidelibus fidei incrementum & perseverantiam, causatus adhuc omnia satis esse liberum arbitrium.

8. Docebat suscepto baptismo liberum arbitrium haudquaquam peccare amplius posse.

9. Negabat esse peccatum originis & nasci infantes sine originali contagione; baptizari autem, ut à bono in melius promoveantur.

10. Sine baptismo decedentes infantes agebat extra Dei regnum quidem futuros, vitâ tamen ac beatitudine æternâ fruituros.

11. Dicebat Adamum si non peccasset, moriturum tamen fuisse: & reipsâ non merito culpæ, sed naturæ conditione mortuum esse.

12. Osiores fuerunt Pelagiani paramentorum & vestium, quæ in missæ sacrificio adhibentur.

13. Neque electorum neque reproborum determinatum esse numerum sibi Pelagius persuadebat.

✱(406.)✱ Radagaisus Scytha & Paganus cum ducentis suorum millibus Italiam inundat, & vastat, sed ab Huldino & Saro

Hun norum & Gothorum regibus magna strage deletur, insolentes tunc ethnici sacrorum suorum restorationem audacter petebant, jactantes ethnicum Regem Radagaisum ad Deorum suorum cultum restaurandum missum esse, sed docuit eventus, quibus viribus Dii eorum polle rent, quando sine ulla sanguinis effusione aut cruento certamine totus exercitus pa ganus intra Fesulanos montes conclusus ab Hunnis & Gothis (qui cum Arianis tunc communicabant) languore & inedia confectus; Radagaisus consumpto majore ex parte milite suo captus & capite plexus est: languidi autem & captivi milites singulis aureis venditi, aut ut ait Orosius singuli captivorum greges singulis aureis venierunt, & qui primò totam Italiam terrore, postmodum eandem mancipiis impleverunt.

Legati Innocentii Papæ & Honorii Constantinopolim missi ad Arcadium, & Episcopos pro causa Chrysofomi legitima synodo dirimenda, malè excipiuntur, imò ne in urbem quidem intronissi, in castello quodam detenti sunt, litteris eis per vim ereptis, & uni ex legatis (erant autem Legati sex Episcopi) fracto per tribunum pollice. Et quia novo Episcopo

Attico

Attico communicare noluerunt, putri navigio impositi sunt, & pecunia nauclero promissa est, ut eos perderet.

Sed cum Lampfacum pervenissent, mutatâ navi incolumes Romam redierunt. Ideo Innocentius Atticum (qui Arfacio post quatuor menses Episcopatus sui defuncto successerat) & Theophilum Alexandrinum cæterosque Joannis persecutores damnavit. Joannes autem hoc anno ex Cucuso ob grassantes Isauros, translatus est Arabissum.

Hoc anno Samuelis prophetæ ossa ex Silo Constantinopolim translata sunt magno triumpho, pompam Arcadio Imperatore ducente.

Vigilantius natione Hispanus patriâ Calaguritanus Presbyter ecclesiæ Barcinonensis virus suæ hæreseos, quod diu retinuit apertè nunc evomit, quem sic confutavit S. Hieronymus, ut eum non jam Vigilantium sed Dormitantium meritò appellaret.

HÆRESIS VIGILANTII.

1. *Sanctorum venerationem, & invocationem rejecit, & iis qui Sanctorum sepulchra visebant ac reliquias honorabant, idololatriæ notam inurebat, & cereos accensos ad sepulchra Martyrum deridebat.*

O S

2. Mi-

2. Miracula, quæ in ecclesiis Martyrum fiebant, præstigijs diabolicis adnumerabat.

3. Vigilijs Sanctorum repudiabat, in Ecclesia antiquitus usitatas, unâ tantum vigiliâ paschæ contentus.

4. Fejunia ecclesiastica contemnebat.

5. Impugnabat Virginitatem & cœlibatum.

6. Paupertatem voluntariam aspernabatur & nullius meriti faciebat.

7. Vetabat quidpiam mitti Hierosolymam in subsidium & solatium fidelium egenorum.

8. Monachos à sancto suo proposito & instituto vivendi abstraherebat.

✠(407.)✠ Honorius edictum promulgat contra hæreticos, quo non tantum Donatistas, sed etiam Manichæos, Phrygos & Priscillianistas bonorum publicatione profecutus est, & intestabiles declaravit. Barbari Vandali & Volani depopulantur Europam ac præcipuè in Gallia grassantur, quas clades dolenter deplorat S. Hieronymus, & adscribit partim labefactatæ disciplinæ ecclesiasticæ in Gallia, partim Stiliconis ambitioni, qui barbarorum operâ uti voluit, ut in filium Eucherium regnum transferret.

Chrysostronus Arabyssum mutat cum Pithyunte, quò à militibus perductus, & durè in via habitus est: sperabant enim adver-

adversarii crebrâ locorum mutatione vi-
ribus jam multam languentem & attritum
facile sic interiturum. Nec fefellit opi-
nio, eò enim cum pertrahitur, in templo
quodam Comainis propinquo pernoctans,
audit à S. Basilisco ejus loci Episcopo, Ni-
comediæ sub Maximiano Martyrio affecto
hanc vocem *Confide frater Joannes, cras enim
simul erimus.* Quare candidâ veste se se
induens & Sacramentis omnibus munitus
eodem die animam exhalavit 18. Kal.
Octob. & in eadem cum Basilico ecclesia
sepultus est. Vixit annis 52. Mensibus
octo, & sedit Episcopus annos 9. menses
sex & dies 20. Vir quo eloquentiorem
vix habuit Ecclesia & constantiorem, imò
& doctiorem, quem ipse S. Apostolus
Paulus privatis colloquiis erudit. Eo
demortuo Innocentius & Occidentales
non prius cum ejus iudicibus communi-
care voluerunt, quam ejus nomen in sa-
cra diptycha sive tabulas ecclesiasticas
referretur, expuncto nomine Arfacii &
Attici, ut eum verè Episcopum Constan-
tinopolitanum mortuum atque in cœlo
receptum esse, posteritas cognosceret.
Theophilum quoque Alexandrinum ana-
themati cum aliis Episcopis, subjectum
gradu deposuit, & Arcadium cum Eudo-

xia ab Ecclesiæ communionem reiecit, Anathematis fulmine his verbis tonante.

SENTENTIA EXCOMMUNICATIO-
NIS IN PERSECUTORES CHRYS-
SOSTOMI LATA.

ITaque ego minimus, & peccator cui thronus
magni Petri creditus est, segrego & reijicio te,
& illam (scilicet Eudoxiam) à perceptione
immaculatum mysterium Christi Dei nostri
Episcopum etiam omnem ac Clericum Ordinis
sanctæ DEI Ecclesiæ, qui administrare aut ex-
hibere ea vobis ausus fuerit, ab ea hora quâ pre-
sentes litteras meas legeritis, dignitate sua ex-
cidisse decerno. Quod si, homines potentes cum
sitis, quenquam ad id vi adegeritis, & Canones
nobis à Salvatore per sanctos Apostolos tradi-
tos transgressi fueritis, Scitote id vobis non
parvum peccatum fore, in illa iudicii die, cum
neminem huius vitæ honor, & dignitas adjuva-
re poterit, arcana autem & abdita cordium sub
oculos omnium effundentur & exhibebuntur.
Arsacium quem pro magno Joanne in thronum
Episcopalem produxistis etiam post obitum ex-
auctoramus, uno cum omnibus, qui consilio
cum eo communicarunt, Episcopis, cuius etiam
nomen sacro Episcoporum albo non inscribatur.
Indignus enim eo honore est, qui Episcopatum
quasi adulterio polluerit. Omnis siquidem plan-
tatio

ratio, quæ à Patre nostro in cælis plantata non est, eradicabitur.

Arcadius lectis his litteris quamprimùm responforiis redditis demissè, quoad potuit, sese excusavit, ignorantiam multorum prætendens, quæ ab Episcopis adversus sanctum virum nefariè acta sunt: contestatus etiam satis severè propterea Eudoxiam suam à se reprehensam esse, veniamque ac absolutionem ambos rogare, quam etiã Innocentius paternè impertivit.

Honorius autem minimè contentus hæc fratris sui & Eudoxiæ submissione, & resipiscentiã, bello illato tam enormia facinora ulcisci decreverat, jamque expeditionem paraverat, sed aliò, ad tyrannos scilicet comprimendos, ac nominatim Constantinum quendam infimæ conditionis hominem Imperatorem à militibus proclamatum, convertere coactus, à fraterna correptione destitit.

✠(408.)✠ Arcadius vitã excedit anno ætatis suæ trigesimo primo, relictis liberis Theodosio, Pulcheria, Placilla, Arcadia & Marina, obiens eùm sciret Honorium fratrem suum offenso animo esse, Theodosium parvum Imperatorem Regi Persarum Isdegerdi commendavit, à quo missis Præfectis viris insignibus ac nominatim

natin

natim Authemio imperii Curatore præstantissimo viro, sororis etiam Pulcheriæ pietate, prudentiâ, cæterisque præclaris virtutibus fideliter custoditus & educatus parvus Theodosius magnus postmodum Imperator evasit.

Religio Christiana magnis incrementis à S. Marutha in Perside propagatur.

Stilico comes, Honorii & Imperii quasi Magister (cujus duæ filiæ Maria & Thémantia Honorio nupserant ambæ tamen virgines obierunt) postquam Alanos Suevos & Vandalos, Populares suos donis illæctos in Honorium excitasset, detectâ nunc tandem fraude & perfidis Machinationibus caput suum appeti videns in ecclesiam Ravennæ confugit, miro Dei judicio, ut asylum in ecclesia quæreret, qui tempore S. Ambrosii jus Ecclesiæ violare non est veritus: Militibus autem afferentibus tantum sibi ejus custodiendi curam, non autem necis inferendæ mandatum commissum esse, ecclesiæ asylo egressus illis se credidit. Sed alio decreto protinus ab Honorio ad milites transmissio capite truncatus est. Sic periit vir ambitiosus, & tantum Religioni addictus, quantum res ejus sinebant, daturus fortè Imperio alterum Julianum, certò certius Eucherium
ethni.

ethnicum, qui templa Deorum pateface-
re jam decreverat.

Posthæc omnia Stiliconis acta abolita
sunt, quâ occasione usi Donatistæ ipsa
etiam decreta Honorii, tanquam & illa
Stiliconis fuissent, contemptui habuerunt.
Unde Synodo Carthaginensi deferente
iterum de insolentia Donatistarum apud
Imperatorem, decreta omnia ab eodem
conformari debuerunt; indicto silentio
& quiete, nisi majestatis læsæ rei esse &
puniri vellent.

HÆRESIS COELICORUM

*P*Auci sunt qui mentionem faciunt de Cœli-
colis. Baronius ait fuisse Christianos, sed ta-
men Apostatarum nomine potius censendos quã
hereticorum, & quantum colligitur ex historicis
à Christianâ fide transferunt ad Judaismum, ita
tamen, ut cum scirent Judaicum nomen esse cur-
tis abominabile, non Judæi sed Cœlicolæ dici
voluerint; nec sub Judæorum Patriarchis sed
sub aliis sibi præpositis præfectis degebant,
quos Majores nominabant. Ut ex S. Augu-
stino colligitur.

Theodosius Imperator hoc anno com-
pescit Judæos, Christianos ritus impiè ad-
ulterantes; die namque solenni quo ce-
lebrare solebant memoriam magni bene-
ficii præstiti in Amanis depressione &
Mar-

Mar-

Mardochei exaltatione, fingentes se festivo incendio comburere imaginem Amanis suspensi, Christum Crucifixum flammis sacrilegis injecerunt, & multa in contemptum Christianæ fidei peregerunt, quibus commotus Imperator, ut par erat, sacrilegia pœnis multavit, & legibus positis insolentiam frænavit,

✽(409.)✽ Alarico ad vindicandam mortem Stiliconis Romam cingente exercitu, Ravennæ Eucherius filius Stiliconis & Serena conjunx, ipsiusque Honorii soror patruelis ejusdem perfidiæ cum Patre conscii ac rei, laqueo suffocati sunt. Obsidio autem Urbis auro redempta est. Persolutis Alarico quinquies mille libris auri, & tricies mille libris argenti, quater mille tunicis sericis, ter mille pellibus Coccineis, piperis pondere, quod ter mille libras coæquaret: Ad has opes solvendas cum impar esset exhaustum ærarium, Deorum simulacra auro argento & gemmis, quibus recens, Eucherio favente, exornata erant, conflata sunt. Sic quidem hac vice urbs soluta est obsidione, sed non diu liberâ pace & securitate frui licuit, quin iterum cincta in angustias extremas adigeretur.

Alarico ad redintegrandam obsidionem
novis

novis offensis irritato, & Divino Numine (ut ipse Alaricus contestatus est) ad cladem urbi inferendam impellente, & hoc flagello castigare volente, delicta populi plurimum adhuc superstitionibus ethnicis dediti, Honorii, quamvis piissimi Imperatoris pravis tamen aulicorum consiliis inducto ad relaxandam ethnicis libertatem.

Vandali, Alani, & Suevi irruunt in Hispaniam quam supra modum affligunt, Deo gravissima illorum scelera præcipue impurissimam libidinem plectente per Vandalos infirmissimum & ignavissimum tunc temporis populum, sed pudicum, ut Salvianus scribit.

(410.) Alaricus iterata obsidione adigit Romanos ad eligendum Imperatorem Priscum Attalum tum temporis urbis Præfectum, qui mox Alaricum & Valentem Duces militiæ dixit, & Consulem fecit gentilem suum Tertullum, omnes Arianos, qualis & ipse Attalus fuit. Monuit tunc Alaricus sapienter Attalum, ut Drumanam cum copiis barbaricis in Africam mitteret, atque inde Heraclianum Honorii ducem expelleret, ille autem improvide Constantem seu Constantium cum paucis militibus eo præmisit, qui primo ad-

ad-

adventu cæsus ab exercitu Heracliani Africam afferuit Honorio, atque sic vanis vatum & augurum responsis Attalus delusus est: antequam porrò res ejus in Africa conciderent, moverat adversus Honorium Ravennæ degentem, & jam Ariminum usque duxerat exercitum, quando ei Honorius purpuram obtulit, & consortem Imperii creare voluit. Sed hæc respuit Attalus, & Honorio Insulam duntaxat promisit, in qua securè viveret. Cumque jam miser Honorius naves pararet, quibus ad Theodosium in Orientem confugeret, noctu subito magnus militum numerus, ex Oriente Ravennam appulit, quibus fretus Ravennæ aleam belli subire decrevit. Accessit & illud Attalo incommodum quòd Heraclianus jam victor frumentum ex Africa deferri prohibuerit. Unde famines ingens secuta, quæ tanta fuit, ut matres filios suos voraverint, & pretium humanis carnibus in circo peteretur. Huic ut provideret Attalus in urbem revocatus est, quare Attalo propter imprudentiam iratus Alaricus, purpuram eum spoliat, & ad Honorium transmittit, ipsum autem apud se cum Ampelio filio retinet, ut utriusque ab Honorio vitæ securitatem & veniam obtineret. Sic Alaricus barbarus ar-

biter

biter Imperii videbatur. Cujus ex voluntate pendebat tunc Imperatores creare, iterumque deponere.

Roma adhæc tertiâ vice obsidetur, Sarrus enim Hunnorum Dux cum trecentis suis strenuissimis in Alaricum tunc stabilem pacem cum Honorio inire volentem, improvisò irruens, multos Gothos interemit: unde iratus Alaricus Honorio, quasi hujus cladis auctori, rediit ad obsidendam Romam, quam etiam cepit; dato tamen prius suis mandato serio, ut ab eorum sanguine sibi temperarent, qui ad SS. Petri & Pauli basilicas confugissent. Neque hoc tantùm, sed & vasa sacra eisdem ecclesiis reddita:

Gentiles acerbius à victoribus, Christiani autem humanius, tractati; urbs tamen direpta cum multo sanguine, grassationibus & stupris, qualia à barbaris expectari potuerunt: capta tunc quoque Galla Placidia soror Honorii & Arcadii Araulpho desponsata, magno dedecore Romanorum, quia his nuptiis Imperatorius sanguis cum barbarico commixtus est.

Alaricus victoricibus copiis totum ferme Imperium sibi vendicare potuisset, sed quadam veluti amentia percussus sponte reliquit, deseruit urbem, & cum palabundo milite

milite

